

[Arbejdsministeren]

forholdene på arbejdsmarkedet bør indrettes sådan, at dette er muligt.

Alligevel må regeringen trods sympatien afvise lovforslaget. Forholdene på arbejdsmarkedet bør primært reguleres gennem aftaler mellem parterne og ikke gennem lovgivning. Det ser da heldigvis også ud til, at parterne udviser større og større interesse for sagen, og det er en overordentlig positiv udvikling, som vi i regeringen hilser velkommen.

Jytte Andersen (S):

Der er for Socialdemokratiet heller ingen tvivl om, at Kristeligt Folkeparti er ude i et godt ærinde, og det er såmænd også muligt, at Kristeligt Folkeparti mener det meget godt med at rejse denne debat, som Kristeligt Folkeparti jo har ønsket.

Der er heller ikke for os nogen tvivl om, at småbørnene har brug for voksentid, og at de har brug for mere voksentid, end de har mulighed for at få af deres forældre i dag. Vi synes imidlertid, at når forslaget er så lidt økonomisk forpligtende, som det rent faktisk er, skal man passe meget på med at skabe nogle forventninger og nogle forhåbninger hos børnefamilierne, som man ikke umiddelbart er i stand til at indfri.

I fremsættelsen siger man, at loven ikke må træde i kraft, før der her i Folketinget er skabt mulighed for at anvise, hvor økonomien, som er en nødvendig forudsætning for denne lov, skal komme fra. Vi synes nok, at det er lidt flot at tage debatten så konkret, når der ikke er antydninger af økonomisk dækning. Det er jo ikke noget rigtig godt tilbud for børnefamilierne at få retten til fravær, når der kun er den mulighed, at de selv betaler.

Børnefamilierne er i knibe, i tidsmæssig knibe, i økonomisk knibe. De har en meget lang arbejdstid, og mange af dem har også en høj indkomst, men når de regner deres husholdningsudgifter sammen, så er der ikke ret meget, for der er høje boligudgifter, der er studiegæld, der er høje børnepasningsudgifter. Derfor er det for os meget tvivlsomt, hvorvidt børnefamilierne har mulighed for selv at betale en større eller mindre del af den nedsatte arbejdstid.

Vi skal i Folketinget gøre os nogle anstrengelser for at bringe børnefamilierne ud af kniben. Som sagt mener vi, ligesom arbejdsministeren har givet udtryk for det, at børnene har

brug for mere tid, mere omsorg, mere ro og mere kærlighed i de første år, som er så vigtige. Og vi ønsker også at medvirke positivt til at finde nogle løsninger på familiernes tidsproblemer i dagligdagen. Vi så allerhelst en generel nedsættelse af arbejdstiden, men spørgsmålet er, om børnefamilierne kan vente eller vi her skal være politisk forpligtede til at finde nogle løsninger for de små børn, uden at det virker diskriminerende på arbejdsmarkedet for den unge generation.

Vi mener faktisk, det er vigtigt at afvente nogle meget præcise meldinger fra den proces, som LO's Ligestillingsudvalg har sat i gang, hvor man i de forskellige forbund søger at afklare, hvordan holdningerne til dette spørgsmål er. Der er en forventning om, at der er meget stor sympati i alle forbund.

Al den stund vi i Socialdemokratiet gerne vil have ordningen overenskomstmæssigt eller aftalemæssigt forankret, vil vi ikke i dag komme med meget bombastiske bud hverken i relation til selve forslaget eller i forhold til de forudsætninger, vi arbejder med i øjeblikket for at få debatten, processen, videreført.

Men vi er meget optaget af at komme videre i processen. Vi takker Kristeligt Folkeparti for bidraget til at komme videre i processen og venter meget spændt og meget forhåbningsfuldt på, hvad de faglige organisationer i den proces, der kører i et par måneder endnu, vil melde til os. Vi håber meget, at de vil være positive over for en børnearbejdstidspolitik, som hverken virker diskriminerende for den unge generation eller for ligestillingen på arbejdsmarkedet.

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er for alvor ved at blive sat fokus på det faktum, at børnefamilierne i dag er utrolig trængte tidsmæssigt, og at både børn og forældre lider derved.

Man kan i dag tale om en programmeret opvækst for mange børn, hvor alt er lagt i tidsmæssige rammer med præcise klokkeslæt fra tidlig morgen til sen aften. Kontakten mellem far og mor og børn er i dagligdagen ofte henlagt til nogle få hektiske timer, hvor alle er trætte og udkørte. Det egentlige familieliv er ofte henvist til weekender og ferier. Dermed bliver barnets vigtige voksenkontakt varetaget af forskellige professionelle pædagoger m.v., som af gode grunde skal dele omsorgen og engagementet mellem mange børn. Det er utilfredsstillende.